

КОГАТО БОГ ГОВОРИ

Отмина националният изследователски лагер

Христо СТАНЕВ, клуб „Изследовател“, България

„Природата и Божието откровение свидетелстват в еднаква степен за любовта на Бога.“ С това изречение започва книгата на Е. Уайт „Пътят към Христос“. В неговата истинност имаха възможност да се убедят всички участници (малко над 100) на тазгодишния национален изследователски лагер, протекъл под наслов „Когато Бог говори...“ и състоял се от 4 до 11 юли на Семково. Чрез Боб Холбрук, директор на клуб „Изследовател“ към Генералната конференция,

Бог говореше по начин,

който наистина може и да се чуе, и да се види. Удивителните факти от света на природата красноречиво свидетелстваха за Бога и Неговата изключителна любов.

За същата тази любов ни говори Боб в петък вечерта и в събота сутринта, разкривайки

пред нас сцени от живота на Давид и Исус толкова реално, сякаш самите ние участвахме в тях. Между другото Божията любов можяхме да усетим и чрез чудесното време, което Той ни подари - слънчево, ясно и безоблачно небе (толкова нетипично за Семково), което ни позволи да реализираме 100% от предварително подготвената програма на лагера.

Започнахме с „Иди и ти прави така“. Вдъхновени от Исусовата притча за добрия самарянин, всички участници в лагера

бяха предизвикани да се опитат

(поне за една седмица) да бъдат добри самаряни - да вършат добро за другите. Убедихме се, че макар и да не е лесно, в никакъв случай не е невъзможно.

Един от най вълнуващите дни беше сряда, когато посетихме известния парк на танцуващите мечки. За мнозина това бе първата такава среща (и то само на метър-два разстояние). Запознахме се с някои от обитатели-

те и техните неволи и даже

хранихме мечките

с орехи. Ще запомним, разбира се, и нощните походи до Панорамата, където имахме възможността да се лобуваме на обсипаното със звезди небе. Ще запомним и вечерните край лагерния огън - историята на клуб „Изследовател“, това, че изследователите са най-добрите хора в целия свят. А и разказа за Джим Дейвис! Някои със сигурност няма никога да забравят беснуемия от Герасинската земя (от съботната библийска игра).

Кулминацията на лагера бе в петък вечерта - по време на приемната церемония.

На брега на езерото

и на светлината на огъня пред нас и пред Бога 26 юноши поеха своя ангажимент и станаха изследователи!

В края на лагера най-радостни бяха изследователите от Добрич, но не заради това, че лагерът свърши, а защото спечелиха отличието за

най-добре представила се група.

Надявам се, че ще се видим отново и през следващата година

на юбилейния лагер,

когато ще празнуваме 10-годишнината от основаването на клуб „Изследовател“ в България.

Благодаря на всички (трудно ми е да ги изброя, защото със сигурност ще пропусна някого), които не пожалиха време, средства, сили и самите себе си в организирането и осъществяването на лагера!

И най-накрая - ето част от писмото, което ми изпрати Боб Холбрук десетина дни след лагера:

„Исках просто да ви благодаря за хубавата седмица, която прекарах в България с вас и вашите изследователи. Мисля, че седмицата премина добре. Най-малкото аз наистина й се насладих, а и положителните отзиви на някои от лагерниците бяха също насърчителни. Нека Бог да продължи да ви благославя.“

ЧИТАТЕЛИТЕ ПИШАТ

Скъпи приятели,

Искам да ви разкажа как една жена ме спаси и ми посочи пътя към преодоляването на мъката от тежката загуба на сина ми, починал от коварната болест рак. Това е Невена Джановска от адвентната църква в Ботевград.

Поради болката си няхах апетит, няхах сила да стана от леглото си. Съпругът ми по свой начин страдаше. Всеки мислено се „реше“ някъде в пространството. Тогава моята съседка Невена ми се притече на помощ. Всеки ден тя позвъняваше на вратата, извикваше ме на балкона и ми подаваше чиния с храна, казваше ми няколко топли и успокоителни думи с духовно съдържание. Аз се замислих над тях и осъзнавах, че тя е права и че Исус Христос е наш Господ.

Невена е духовен човек. Тя е педагог, притежава богата библиотека. Даваше ми книга след книга и така ме закърми духовно, получих сила да продължа да живея. Когато ми беше най-тежко, отварях Библията - подарък от нея, и започвах да чета. Винаги ми носеше вестник „Християнска мисъл“, който толкова много ми харесва - не пропускам и думичка от него - и той много ме успокояваше. В него прочетох за съществуването на една жена евангелизатор - Ели Грийн. Много се насърчих и тогава ми дойде на ум, че моята съседка би могла да бъде жената евангелизатор в Ботевград.

Молбата ми е писмото ми да се публикува във вашия вестник, за да могат и други хора да се насърчат от добротата на адвентистите от седмия ден.

Благодаря ти от сърце и душа, сестра Джановска!

С уважение: Тодорка Йончева, Ботевград

Бел. ред.: Писмото е публикувано с някои съкращения. Редакционният съвет благодари за топли думи към църквата и нашия вестник. На сестра Невена Джановска пожелаваме да е все така грижовна и сърдечна, а на скъпата ни приятелка Тодорка Йончева - да продължава да черпи сили от Бога, който може да й подари пълна победа над болката на новата земя.

ПРИКЛЮЧЕНИЕ МЕЖДУ МЕЧТАТА И...

Продължава от стр. 3

На хората, които искат пари за църква, казва: „Колко похарчихте за себе си и своите домове през седмицата? Ако църквата е цел номер едно за вас, дайте ги там.“ По същия начин убедил двестата членове на църквата си в Любек да построят нова, голяма и хубава сграда. Те искали например да купят по-евтини столове, а той ги попитал колко струват столовете в техните домове. За строежа всички се съгласили да дават месечно определена сума - нечувано нарушение на свободата на даренията.

На най-гневните си обвинители Удо казва: „Погледнете в живота си. За колко свои удоволствия отдавате време, пари и сили, но понеже са по-дребни от една 80-метрова бригантна, не се чувствате виновни.“

ЗАЩО БОГ БЛАГОСЛАВЯ

Удо, като предпотопния Ной, строи с трите си синове кораб, по-голям, отколкото са възможностите му, без да знае дали

Всички обществени служби съдействали за пренасянето - не искали точно те да са пречката за довършването на нещо толкова голямо.

ще може да стигне до вода. И на пръв поглед с това свършват приликите. Ной знае, че с този кораб ще се спаси. А Удо реализира голямата си мечта за свое удоволствие. Ако непредприемчивите християни посмеят да рискуват, то е само по отношение на Божето дело. Така са сигурни, че Бог ще ги благослови. Очевидните благословения по пътя на Удо изглеждат невероятни и обърквачи - та той е рискувал единствено и само заради себе си!

Има един класически абзац от книгата „Пътят към Христос“. Той започва така: „Представяйте пред Бога своите желания...“ и продължава: „Този, който знае броя на космите по главите ви, не е безразличен към желанията на своите деца.“ (Преводът е взет от стр. 32 на книгата „Отговорът е молитва“ от Морис Венден.) Не всяко желание за удоволствие е грешно. Бог се радва да ни благослови с щастие и радост. Защото отношението Му към всяко едно Негово дете е така лично, специално и пълно, сякаш

не съществува друг на земята, за когото Той да се грижи или да е дал Своя любим Син.

Удо разказва, но не като оправдание, че историята му нашумява в пресата и че във всяко едно интервю говори за своята вяра. „Когато просто седнах на църковната пейка, хората не могат да видят дали Бог действа в живота ти“ - казва той. Мнозина плавали като тях, но когато влизали в някое пристанище, всички ги мислели за милионери. „Трябваше да поемем инициативата за запознанствата, защото мислех, че с нас не може да се говори.“ „Мараната“ винаги ставала център на общите обяди, както и на богослужения, на които гостите казвали: „Наистина има Някой, който стои зад вас.“ От това свидетелство произлезли и конкретни плодове - хора, които сега вярват в Бога.

„Мисля си - споделя Удо, - че Бог вероятно Си е казал: „Той има една луда идея. Мога да го спра, но по-добре да влезе в Моето училище.“ Видях колко далеч можеш да отидеш, когато се упо-

ваваш на Бога. Корабът ни е попадал в страшни бури. Яденето от печката е изхвърляло през отсрещния прозорец и всичко сме преживели с молитва. В морето се научих да се оставям с вяра на Божия промисъл, усетих Бога като Създател, видях как всичко Го прославя. Преди сцените от Откровението, когато всички казват „Слава, слава!“, ми изглеждаха странни. Единственото, което искам сега, е да съм там, на небето.“

Сякаш историята на Удо Грибе е едно мъничко доказателство за тезата на някои, че първата цел на Бога с нашия живот не е да служим. Разбира се, всички благословения за нас минават през службата за Него и за ближния. И има само едно нещо, което е по-важно. Да усетим реалното присъствие на Бога до себе си, да станем толкова близки с Него, че да пожелаем от все сърце своето спасение. А то винаги е било факт, защото „всичко съществува за добро на тези, които любят Бога“, дори и лудите идеи.

Петя Накова